

Drazí přátelé,

už pošesté Vám píšu, abych Vám sdělila, jak se mi vede. Ale jelikož na začátku prosince dětem i nám začaly prázdniny, nedočtete se tentokrát mnoho informací o mé práci s dětmi. Zato se můžete se mnou podívat do krásné země Zimbabwe, kde jsem trávila svoji dovolenou.

Do Zimbabwe jsme se vydaly, protože tam právě teď „dobrovolníci“ naši dva přátelé z České

republiky – Nad'a a David. Těšily jsme se s Anežkou, že se po 5 měsících v Johannesburgu konečně podíváme do „Afriky“. To se nám skutečně povedlo se vším všudy! Už při odjezdu jsme si totiž mohly zkusit pověstnou africkou nedochvilnost.

Autobus, kterým jsme měly jet, totiž přijel o 3 hodiny později a další hodinu trvalo, než jsme do autobusu naskládaly hromady

zavazadel, které každý vezl na Vánoce. Ale 4 hodiny zpoždění na odjezdu se ještě daly přečkat a odpustit. Vždyť už jsme se na tu africkou Afriku tolik těšily. To jsme ale netušily, že i zbytek cesty bude pro nás testem naší trpělivosti a zkouškou odvahy. Jen ve zkratce: podle původního plánu nám měla cesta trvat asi 20 hodin. Nakonec jsme ale na cestě strávili celých 36 hodin. Cestou jsme totiž ztratili zavazadla, 2 hodiny jsme znovu a znovu vážili autobus, abychom mohli projet přes most a nakonec přišla celnice! V jedné z front, ve kterých jsme museli čekat, jsme strávili 5 hodin. A to jen proto, abychom dostali razítko, že opouštíme JAR. Ale nakonec jsme všechny strasti cesty zdárně přežily a dostaly se do Hwange, kde salesiáni pracují.

S Nad'ou a Davidem jsme strávili následující 2 týdny, ve kterých jsme oslavili Vánoce, Silvestr a Nový rok.

Vánoce jsme si připravili pěkně po česku. Pekli jsme cukroví, zdobili „stromček“, vařili a vařili. Nakonec jsme ale večer zasedli ke slavnostnímu štědrovečernímu stolu a užívali si Vánoce v českém podání i uprostřed Afriky.

Během svátků jsme měli příležitost zajet si i na výlet k nedalekým Viktoriiným vodopádům. A jaké jsou? Velké, krásné a jsou to především vodopády. Jen ten úžasný dojem z padající vody trochu kazily ty spousty turistů, kteří se, stejně jako my, rozhodli vodopády navštívit.

V průběhu našeho pobytu v Zimbabwe proběhl také festival mládeže, který pořádali zdejší salesiáni. Mohli jsme se tak zúčastnit všech přednášek a programů, které pro ně byly připravené a také nějaké programy sami připravit.

A nakonec jsme se vydali i za zvířaty do přírodní rezervace Hwange. Bohužel nás ale dostihlo špatné počasí (což je teď v období dešťů celkem často) a celý výlet přšelo. Proto jsme viděli jen několik antilop a pár zajímavých ptáčků. Hold sloni, žirafy a lvi budou muset ještě počkat.

Pak už jsme se ale museli rozloučit s našimi přáteli i se Zimbabwe, protože se nám

prázdniny rychle blížily ke konci, a vydaly jsme se s Anežkou na zpáteční cestu. Co říct o cestě zpět? Snad zázrakem jsme vyjeli včas. Přesto jsme dokázali dojet s 22 hodinovým zpožděním! A jak je to možné? No jsme přece v Africe. :oD

Takže co se mě tento měsíc snažila Afrika naučit? Trpělivosti. A řeknu Vám, že africké lekce nejsou občas vůbec snadné. A jestli už jsem trpělivá? Ještě asi pár lekcí budu potřebovat. :o)

Škola je teď už zase v plném proudu.

S Anežkou jsme toho zatím ale moc nenaučily. Snažily jsme se totiž dát dohromady nějaké dokumenty pro inspekci, která nás brzy čeká. Od pondělí už zase začneme učit, tak se obě těšíme, co nám další měsíce v JAR přinesou.

Prozatím se s Vámi loučím a přeju hodně trpělivosti do nového roku.

Vaše M.

PS: Pokud se chcete podívat na další fotky ze Zimbabwe, najdete je tady:

<https://picasaweb.google.com/107165843019797569276/ViktoriinyVodopady?authkey=Gv1sRgCOKO8oXLt4zTPg#>

a tady:

<https://picasaweb.google.com/107165843019797569276/DovolenaVZimbabwe?authkey=Gv1sRgCKrjn8C8rJ6j7gE#>